

Arrest

nr. 339 894 van 21 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 17 maart 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 11 september 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische vader.

Op 6 maart 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2024 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: M. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1974
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.09.2024 gezinshereniging aan in functie van haar vader M. (...) A. (...) (RR (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner als bedoeld in het eerste lid, beneden de leeftijd van 18 jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst ten kunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. ...'

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt verder dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Er werden geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de echtgenote van de referentiepersoon (moeder van betrokkene) werden volgende documenten dd. 22.04.2024 en 23.04.2024 (Federale Pensioendienst) voorgelegd waaruit blijkt dat ze sedert 01.03.2024 recht heeft op een IGO (InkomensGarantie voor Ouderen).

Echter, het IGO-bedrag is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 jaar hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening.

Het inkomen bestaande uit een IGO kan dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg zoals voorzien in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze zienswijze wordt bevestigd in onder andere arrest nr. 249.263 dd. 16.12.2020, arrest nr. 249.264 dd. 16 december 2020, arrest nr. 249.459 dd. 12 januari 2021 van de Raad van State, alsook in arrest nr. 249.844 dd. 16 februari 2021 van de Verenigde Kamers van de Raad van State).

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Er werden daarnaast bankafschriften (Attijariwaka bank) voorgelegd waaruit stortingen vanwege de Federale Pensioendienst dd. 23.04.2024, 23.05.2024 en 21.06.2024 blijken. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt niet aan wie het desbetreffende rekeningnummer toebehoort en wie de ontvanger is van deze sommen.

Voor zover toch dient aanvaard te worden dat deze gegevens betrekking hebben op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat er geen recent attest van de Federale Pensioendienst op naam van de referentiepersoon werd voorgelegd waaruit de samenstelling van dit pensioenbedrag blijkt. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook niet welk type pensioen de referentiepersoon al dan niet ontvangt (rustpensioen als werknemer, overlevingspensioen, inkomengarantie

voor ouderen). Een duidelijk zicht op de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon is nodig, aangezien niet alle type pensioenen aanvaard kunnen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zoals reeds gemotiveerd worden een inkomengarantie voor ouderen of IGO beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel en wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van een aanvraag gezinshereniging.

De verklaringen waarin de aangehaalde broers en zussen van betrokkene (de voorgelegde documenten werden niet ondertekend, noch werd de exacte aard van de eventuele verwantschap tussen betrokkene en deze personen aangetoond) verklaren dat ze de volledige financiële verantwoordelijkheid over betrokkene op zich nemen, zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Niet alleen is dit een louter engagement dat ten allen tijde weerroepen kan worden, ook werden er geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat deze personen over de nodige financiële middelen beschikken om dit engagement effectief op zich te nemen, én dient opgemerkt te worden dat het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 42, §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel en van “het Unierecht”.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekster is, zoals gezegd, de dochter van dhr. M. (...) A. (...), die de Belgische nationaliteit bezit.

Zij vroeg de gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, en dit dus in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarbij §2, 1° en 2° gaat als volgt:

“ § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese

Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. [...]”

Verwerende partij is van oordeel dat de in casu voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend, stabiel en regelmatig zijn in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat dus niet voldaan is aan de voorwaarden tot gezinshereniging.

6.

Verzoekster legde evenwel de volgende bewijsstukken voor met betrekking tot de bestaansmiddelen waarover haar Belgische vader ‘beschikt’. (stukken 3 – 6 – 20)

- *Betaalattesten van de Federale Pensioendienst m.b.t. het ontvangen van een IGO in hoofde van de moeder van verzoekster d.d. 22.04.2024 en 23.04.2024; (stuk 3)*
- *Bewijs consequente financiële steun vanwege de kinderen van betrokkenen: verklaringen op eer vanwege de broers en zussen van verzoekster; (stukken 4 – 21)*
- *Stortingsbewijzen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster in Marokko; (stuk 20)*
- *Bankafschriften Attijariwafa bank Europe; (stuk 5)*

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er geen inkomsten in aanmerking konden worden genomen bij de beoordeling van ‘toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen’.

*Daarmee baseert verwerende partij zich evenwel op een te enge én verkeerde lezing van de Vreemdelingenwet (zie onder meer RvV 28 september 2017, arrest nr. 192.732; RvV 5 september 2017, arrest nr. 191.456; RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163.345; RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163.344; RvV 5 februari 2016, arrest nr. 161.476; RvV 21 mei 2015, arrest nr. 145.913; RvV 14 juli 2014, arrest nr. 126.996). Volgens artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet de Belg aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Vreemdelingenwet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*. Ook de voorbereidende werken bij de Vreemdelingenwet stellen géén vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.*

Het woord ‘beschikken’ wordt in Van Dale gedefinieerd als “1. Beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over” en in Wolters als “1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over”. Uit deze definitie kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van een derde.

Wat betreft het vermijden dat men tijdens het verblijf ten laste zou komen te vallen van de sociale bijstand, stelt de Raad ook op dit punt dat de middelen – die hiertoe moeten dienen – niet persoonlijk van de Belgische echtgenoot afkomstig moeten zijn, verwijzing van rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 23 maart 2006 C-408/03, Commissie/België).

7.

Bovendien dient gewezen te worden op artikel 20 van het VWEU dat zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburger het effectieve genot ontzegt wordt van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie onder meer HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42).

Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers kan het nuttig effect van het

Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht, aangezien de weigering van de gezinshereniging ertoe kan leiden dat de Unieburger gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met dit artikel 20 VWEU, wijst de Raad ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht.

De bestaansmiddelenvereiste heeft immers tot legitiem doel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is daarom niet proportioneel met dit doel.

De Raad concludeert dus dat zowel een letterlijke, een analoge als een Unierechtelijke interpretatie van de term 'beschikt' uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet aangenomen kan worden dat deze énkél de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

8.

Verder zijn ook de volgende arresten van belang, waarin de Raad letterlijk oordeelt dat óók met de inkomsten van een (inwonend) familielid van de Belg moet rekening worden gehouden (RvV 28 september 2017, arrest nr. 192.731; RvV 15 januari 2015, arrest nr. 136.363; RvV 24 augustus 2011, arrest nr. 65.747).

In een arrest van 30 oktober 2020 (RvV 30 oktober 2020, arrest nr. 243.504) besluit de Raad, met verwijzing van rechtspraak van de Raad van State (RvS 12 februari 2019, arrest nr. 243.676 en RvS 1 oktober 2019, arrest nr. 245.601) en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011, dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders. Aangezien gezinshereniging met derdelanders geregeld wordt door de Gezinssherenigingsrichtlijn, moeten deze bepalingen geïnterpreteerd worden in lijn met de rechtspraak van het HvJ.

In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinssherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is (HvJ 3 oktober 2019, C-302/18, X/Belgische Staat). Aangezien het de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen, besluit de Raad dat ook artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met de rechtspraak van het HvJ in arrest nr. C-302/18.

In het arrest wordt dus letterlijk beslist dat het niet louter om de eigen inkomsten van de Belg moet gaan, maar inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden. Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn.

In casu is dit zeker en vast het geval. Uit de voorliggende stukken blijkt zeer duidelijk dat het om vaste, regelmatige en voldoende inkomsten gaat.

De herkomst van de bestaansmiddelen is dus géén beslissend criterium.

De referentiepersoon alsook verzoekster, worden op maandelijkse basis financieel ondersteund door de zonen/ haar broers. De referentiepersoon woont praktisch gratis in zijn woning/appartement. Het zijn zijn zonen die voor alles opdraaien. Hij hoeft geen huur te betalen waardoor hij gemakkelijk 700 tot 900 euro aan huurgelden kan uitsparen.

9.

Verder is er nog de rechtspraak van de Raad van State.

In een arrest van 20 oktober 2022 (RvS 20 oktober 2022, arrest nr. 254.820) aanvaardt de Raad van State dat gelden van een derde (een familielid van de Belg) wel degelijk in aanmerking worden genomen. Verwerende partij mag deze bestaansmiddelen dus niet uitsluiten zonder schending van artikel 40ter juncto artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Dit arrest stelt o.a. als volgt:

“10. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aangevoerd dat in hoofde van de referentiepersoon rekening moest worden gehouden met de inkomsten van verzoekers broer, maar wel dat rekening moest worden gehouden met de maandelijkse steun ten bedrage van 500 euro die de referentiepersoon ontvangt van verzoekers broer.

De verwijzing in het bestreden arrest naar 's Raads arrest nr. 240.164 van 12 december 2017 is niet dienen, alleen al omdat dit arrest betrekking heeft op de vraag of de inkomsten van de partner van een referentiepersoon al dan niet in rekening kunnen worden gebracht als bestaansmiddelen waarover een referentiepersoon kan beschikken, terwijl verzoeker zich in de huidige zaak beroept op inkomsten die de referentiepersoon zelf op regelmatige en stabiele wijze zou ontvangen van een familielid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag na te gaan of in de aanvankelijk bestreden beslissing op wettige wijze werd geoordeeld of de aangevoerde door de referentiepersoon maandelijks ontvangen stortingen van 500 euro al dan niet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd, hetgeen tot de beoordeling van de zaak zelf behoort, doch hij mag niet zonder schending van artikel 40 ter junctie 42 van de vreemdelingenwet deze bedragen uit te sluiten, enkel omdat ze afkomstig zijn van de broer van de referentiepersoon die geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Het stabiele en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen dient immers te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon, die ze ontvangt.”

10.

Het is dus duidelijk dat verwerende partij het geheel aan voorgelegde bestaansmiddelen (in aanmerking had moeten nemen!

In dat geval had verwerende partij moeten vaststellen dat er wel degelijk sprake is van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon ontvangt immers naast zijn IGO, maandelijks meer dan 1.000 euro per maand vanwege zijn kinderen!

Verwerende partij heeft duidelijk haar motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit in casu niet gebeurd.

11.

Indien verwerende partij dan nóg van oordeel zou geweest zijn dat het geheel aan bestaansmiddelen niet voldoet, had zij een behoefteanalyse moeten doen cf. artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, dat gaat als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...]

Indien verwerende partij zou vaststellen dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde voorwaarden voldoen (quod non), had zij deze behoefteanalyse moeten verrichten, waarbij zij rekening had moeten houden met de voorgelegde stukken.

Dergelijke stukken hebben dus wel degelijk impact! Er dient bij zo'n behoefteanalyse immers te worden nagegaan welke bestaansmiddelen de Belg en zijn familielid nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Deze voorgelegde stukken hebben met andere woorden een wezenlijke invloed hebben op de behoefte van de referentiepersoon en verzoekster en zijn dus wel degelijk relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Daar dit alles niet gebeurd is, is de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen en mist de beslissing deugdelijke materiële grondslag.

12.

Verzoekster legde eveneens tal van andere bewijzen voor waaruit de verwantschap blijkt: (stukken 6 – 21)

*D__Inetpub_wwwroot_aspx_Evitasjablonen_Documenten_JA10 Verklaring aan Bevolking
- geen aanvraag fin steun_d222378_09122024154006.pdf.PDF Verzekeringopolis.PDF solidaris verklaring
maatschap.PDF attesten onvermogen
administratie attestation + apostille.PDF akte verkoop huis.PDF
Attestation administration + apostille.PDF
Attestation d'assurance voyage espace schengen.PDF
Attestation d'assurance.JPG
Attestation de recharge de familie + apostille.PDF
Attestation d'inscription.PDF
Attestation du revenu + apostille.PDF
Certificat de celibat + apostille.PDF
Certificat d'handicap.PDF
D__Inetpub_wwwroot_aspx_Evitasjablonen_Documenten_JA10 Verklaring aan Bevolking
- geen aanvraag fin steun_d222378_09122024154006.pdf.PDF d'eclaration sur l'honneur.PDF Geboorteakte
+ apostille.PDF
Geldverzendingen.PDF
Pensioen afrekening.PDF
Rekening uitgave.PDF Situatie schets.PDF solidaris verklaring maatschap.PDF Verklaring geen financieel
hulp.JPG
Verklaring lidmaatschap beide.PDF
Verklaringen.PDF
Verzekeringopolis.PDF
Al deze stukken werden immers op 09.12.2024 ingediend via het E-loket door de raadsman van verzoekster.*

Deze stukken worden grotendeels noch opgesomd noch gemotiveerd door verwerende partij. Om die reden kan men stellen dat verwerende partij geen afdoend onderzoek heeft gevoerd door "alle voorgelegde stukken" niet in hun geheel te hebben onderzocht. Uit deze stukken kon verwerende partij integraal hebben afgeleid dat verzoekster onvermogende was in haar herkomstland en dus egwezen was op de gelden van haar vader, i.e. de referentiepersoon. Deze laatste op zijn beurt wordt eveneens financieel ondersteund door zijn zonen. Hij woont volledig gratis in zijn appartement. Hij bespaart op die manier dus zeker een vast bedrag van 700 à 900 euro. Verzeoskter wenst in de zin te verwijzen naar zijn thuissituatie onder stuk 21. (stuk 22)

Verwerende partij heeft haar motiveringsbeginsel alsook haar zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middele" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert in algemene termijn de schending aan van "het Unierecht", doch preciseert niet welke bepalingen van het Unierecht zouden zijn geschonden, noch op welke wijze zij geschonden zouden zijn. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster geen verblijfsrecht voor meer dan drie maanden kan worden toegestaan omdat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij verduidelijkt dat de inkomensgarantie voor ouderen die de echtgenote van de referentiepersoon ontvangt niet in rekening kan worden gebracht omdat het een vorm van financiële hulp betreft. Daarnaast blijkt uit de overgemaakte bankafschriften niet wie de ontvanger is van de stortingen vanwege de Federale Pensioendienst, noch blijkt op welke wijze dit pensioenbedrag is samengesteld. Bij gebrek aan bestaansmiddelen die in rekening kunnen worden gebracht, kan er dan ook geen behoefteanalyse worden uitgevoerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Verweerder oordeelt dat niet is voldaan aan de vereiste van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Volgens verweerder heeft verzoekster immers niet aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekster betwist dat niet zou zijn voldaan aan de bovenvermelde bestaansmiddelenvereiste. Ze verwijst hierbij naar de bewijsstukken die ze bij haar aanvraag heeft gevoegd en waaruit volgens haar blijkt dat:

- Haar moeder, de echtgenote van de referentiepersoon, een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt;
- De referentiepersoon consequent financieel worden ondersteund door zijn andere kinderen;
- Dat de referentiepersoon geldsommen aan verzoekster overmaakte in Marokko;

Wat de inkomensgarantie voor ouderen betreft die de echtgenote van de referentiepersoon ontvangt, merkt de Raad op dat verzoekster niet ingaat op de daaromtrent opgenomen motieven in de bestreden beslissing. Ze betwist niet dat deze inkomensgarantie voor ouderen een vorm van financiële hulp betreft die is uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Aldus moet verweerder worden bijgetreden waar hij motiveert dat deze bedragen niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Wel betoogt verzoekster dat verweerder rekening had moeten houden met de bestaansmiddelen die door derden aan de referentiepersoon ter beschikking worden gesteld. Ze stelt dat de referentiepersoon op maandelijks basis financieel wordt ondersteund door zijn andere kinderen. Hij woont praktisch gratis in zijn appartement dat eigendom is van één van zijn kinderen. Hij hoeft hiervoor geen huur te betalen waardoor hij maandelijks “700 tot 900” euro uitspaart. Verzoekster besluit dat geen rekening werd gehouden met het feit dat de referentiepersoon maandelijks “meer dan 1000 euro” vanwege zijn andere kinderen ontvangt.

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekster bij haar aanvraag gezinshereniging een eigendomsakte van een woning gelegen te Antwerpen heeft gevoegd, waaruit blijkt dat deze woning eigendom is van verzoeksters vermoedelijke broer en zijn echtgenote. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon op dit adres woonachtig zijn. Waar verzoekster aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat de referentiepersoon “praktisch gratis” in deze woning mag wonen en hij hierdoor maandelijks huurkosten uitspaart, toont ze niet aan in welk opzicht dit gegeven relevant zou zijn bij het bepalen van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt. Immers laat verzoekster niet blijken op welke wijze het feit dat aan de referentiepersoon een woonst ter beschikking wordt gesteld, hetgeen op zich louter een voordeel in natura betreft, zou moeten worden aanzien als een stabiel, regelmatig en toereikend bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ook waar verzoekster aanvoert dat rekening moet worden gehouden met de inkomsten van familieleden van de Belg, kan dienstig worden verwezen naar het motief van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat er geen documenten werden voorgelegd omtrent de financiële middelen van de broers en zussen van verzoekster. Er blijkt dan ook niet over welke inkomsten zij beschikken, waardoor er evenmin rekening mee kan worden gehouden. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat er geen enkel bewijs wordt bijgebracht waaruit volgt dat de woning daadwerkelijk kosteloos ter beschikking wordt gesteld van de referentiepersoon en hij hiervoor geen huurgelden zou moeten betalen. Het document getiteld “*situatieschets*” waarin wordt verklaard dat de vader, zijnde de referentiepersoon, kosteloos het appartement bewoond, geen huurgelden moet betalen en de kosten inzake nutsvoorzieningen door één van zijn zonen wordt betaald, volstaat daartoe niet. Dit betreft louter een verklaring op eer die niet wordt gestaafd door enig objectief verifieerbaar begin van bewijs.

Uit het administratief dossier kan verder evenmin worden afgeleid dat de referentiepersoon maandelijks 1000 euro financiële hulp van zijn andere kinderen ontvangt. De schriftelijke verklaringen van verzoeksters broers en zussen, waarin zij stellen mee de financiële zorgen te dragen van allerlei nutsvoorzieningen en mede de financiële verantwoordelijkheid voor hun zus dragen, volstaan niet als bewijs van regelmatige financiële steun aan de referentiepersoon. Zo wordt er geen enkel bewijs geleverd van bijvoorbeeld enige geldstorting aan de referentiepersoon. Verzoekster kan dan ook niet zonder meer worden gevolgd waar ze aanvoert dat haar broers en zussen hun vader, de referentiepersoon, op stabiele en regelmatige basis financieel ondersteunen.

Hiervan ligt geen enkel objectief bewijs voor. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State omtrent de herkomst van de bestaansmiddelen is in casu dan ook niet dienstig.

Vervolgens bekritiseert verzoekster dat er door verweerder geen behoefteanalyse werd gemaakt overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Waar verzoekster aanvoert dat verweerder een behoefteanalyse diende uit te voeren conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat ze een dergelijke verwachting niet kan koesteren aangezien een behoefteanalyse slechts dient te gebeuren voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Dit impliceert dat er bestaansmiddelen voorliggen maar onvoldoende zijn. In casu wordt geoordeeld, en dit wordt door verzoekster niet weerlegd, dat de voorgelegde bestaansmiddelen volgens de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren.

Tenslotte bekritiseert verzoekster dat de stukken die de verwantschapsband aantonen, niet opgesomd of besproken worden in de bestreden beslissing. Ze voegt hieraan toe dat uit deze stukken kon worden afgeleid dat ze onvermogen was in haar land van herkomst en dus aangewezen was op de financiële steun van haar vader.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing, wordt de verwantschapsband tussen verzoekster en de referentiepersoon door verweerder niet betwist. Er valt dan ook niet in te zien welk belang verzoekster erbij heeft dat de stukken omtrent de verwantschapsband, die niet wordt betwist, in de bestreden beslissing uitdrukkelijk zouden worden besproken.

Daarnaast gaat verzoekster voorbij aan het volgende motief van de bestreden beslissing: *“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen”*. Het wordt niet betwist dat in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verzoekster zowel haar onvermogen en haar afhankelijkheid moet aantonen, het ten laste zijn van de referentiepersoon, alsook dat de referentiepersoon aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet. Deze wettelijke voorwaarden zijn cumulatief. In casu wordt de aanvraag gezinshereniging geweigerd omdat verzoekster niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Gezien de wettelijke voorwaarden inzake artikel 40ter van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn, maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder in dat geval ook de andere wettelijke voorwaarden, zoals het ten laste zijn van de referentiepersoon, had moeten onderzoeken. Een schending van het motiverings- of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster geen verblijfsrecht heeft bekomen en uiteindelijk het land zal moeten verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het familiaal leven van verzoekster: in het bijzonder heeft zij haar ouders, broers en zussen alhier, hetgeen erkend wordt door verwerende partij!

2.

Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat;*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*
- ...*

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, daar er onvoldoende rekening werd gehouden met het reeds lang bestaande gezins- en familieleven van verzoekster, ondanks haar gezinsleven wordt erkend door verwerende partij!

3.

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen. Er is zelfs helemaal géén beoordeling gemaakt, aangezien elke motivering hierover ontbreekt!

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een

verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het huwelijk tussen verzoekster en de referentiepersoon in de zin van artikel 8 EVRM.

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende (zelfs niet!) in concreto de individuele belangen van verzoekster én dat van haar gezin heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

4.

Er kan tot slot nog verwezen worden naar volgende arrest van Uw Raad (RvV 18 oktober 2022, nr. 278 921):

"Daargelaten deze vaststelling, merkt de Raad nog op dat de verwerende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM in dit geval wel degelijk een onderzoek moet verrichten naar het gezins- en familieleven (in wezen niet betwist door de verwerende partij), gelet op de bijzondere situatie van de verzoekende partij, die voor de komst naar België al jaren gehuwd was met haar levenspartner, zelfs voor de levenspartner naar België vluchtte en erkend vluchteling werd [...]. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM prioritair is tegenover de Vreemdelingenwet.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat enig onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden en in dit specifieke geval kan de verwerende partij zich niet verschuilen achter het gevoerde onderzoek in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als zijnde tevens een beoordeling van het gezinsleven [...]. De Raad merkt bijkomend op dat in het kader van een onderzoek naar het gezinsleven de financiële toestand geen belang heeft [...].

De beslissing [...] wordt vernietigd."

Het middel is dan ook gegrond."

2.4 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar ouders, broers en zussen die allen in België wonen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003,

Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De wetgever bepaalde verder dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de wetgever niet reeds voorzien heeft in een belangenafweging het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was.

Uit het betoog van verzoekster blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven vanuit haar land van herkomst op normale wijze verder te zetten. Verzoekster toont geen onoverkomelijke hinderpalen aan die het onmogelijk maken haar gezinsleven elders effectief verder te zetten. Bovendien kan niet ernstig worden betwist dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten. Tenslotte merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, waardoor verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen. Het tweede middel is dan ook ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN